

Världens bästa Bosse

TRYFFELN

Foto: Bertil Ericson / Pressens Bild

JAG VET NATURLIGTVIS inte hur ni hade det, men jag tyckte att det var ganska behagligt den där veckan när Sverige stod utan utrikesminister.

Journalistkåren och de andra vänsterdebattörerna fick förstås en veckas grönbete, då de kunde drömma om den utopiska period då – sätt in valfri socialdemokratisk storhet – utgjorde vad som alltid högtidsfyllt kallas Sveriges röst i världen. Jag slutade oftast läsa artiklarna efter första strofen.

”När Anna Lindh var Sveriges röst i världen” ... Stopp.

”Sveriges röst i världen har tystnat” ... Blåddra.

”Olof Palme gjorde Sveriges röst i världen stark” ... Vänd.

Själv har jag sedan länge, vis av erfarenheten, tröttnat på Sveriges röst i världen. Där andra hör Dag Hammarskjölds klara baryton, där hör jag bara Helle Kleins sordinerade kastratröst.

Inget ont om kastrater, men vad gäller skarpa läten och allmänna potensproblem är mitt hushåll helt självförsörjande alltsedan pilsnern började säljas i förpackningar om sex.

Jag föredrar tystnaden.

SVERIGES RÖST i världen har normalt bestått av ett enormt gyllene horn, som mellan de uppfordrande trumpetfanfarerna sprutat biståndsmiljoner över tredje världens mest skrupelfria enväldshärskare. I sämsta fall har Sveriges röst varit som buktalardockans i kommunistdiktaturens knä. I bästa fall har den varit reducerad till en burktelefon med den ena konserven på Sveavägen 68 och den andra i Ramallah.

Vi kan leva utan den där rösten, även med bibehållen politisk inriktning. Vår utrikespolitik skulle till exempel lika väl kunna föras via bankgiro, som erbjuder ett både säkert och fullkomligt ljudlöst sätt att föra över stora belopp till änkefru Suha Arafat.

Alltsomoftast har landets utrikespolitik bestått av enbart en högljudd röst. Gott så. Men periodvis har det också funnits en medföljande kropp, tyvärr.

I BÖRJAN AV april presenterade Vetenskapsrådet ny historisk forskning om en undfallenhetens era då nationen lät hänsynen till diktaturerna styra över utrikesdepartementet. En tid då omsorgen om exportindustrin fick statsledningen att prisa samarbetsviljan och stabiliteten i förtryckarstater. En tid då krigsförbrytare gavs asyl och flyktingar visades ut till garanterad tortyr. En tid då utrikesdepartementet tystade oppositionella pressröster som kunde riskera svenska intressen i diktaturerna. Man kan tycka att det var imponerande snabbt jobbat av forskarna på Vetenskapsrådet att kunna leverera detta bara två veckor efter att Laila Freivalds fått sparken, men sanningen var att forskningen rörde Sveriges relation till Hitlers Tyskland

och Stalins Sovjet. Och så vill ju ingen ha det igen.

Och det är därför Bosse Ringholm var en så bra lösning. Karl kan ju knappt göra sig förstådd ens på svenska.

Med honom vid rodret skulle man lugnt kunna luta sig tillbaka och ägna sig åt det navelskåderi som inrikespolitiken erbjuder. Det skulle gå att läsa tidningarna igen. Ledarsidorna skulle kunna ägna sig åt Göran Perssons bygglovsfusk, Anna Sjödens fyllebråk, Gunilla Carlssons underkända avdrag, eller Pär Nuders hustrus friår (en iakttagelse: är det inte märkligt att de borgerliga ledarskribenter som hetsar upp sig så mycket över friåret har varit så knäpptysta om de kollegor som omfamnat året i praktiken? En ledtråd till hugade är att börja gräva på borgerliga ledarredaktionen på *Östgöta Correspondenten* eller på moderata Svenska Nyhetsbyrån). Man skulle kanske slippa läsa förhoppningsfulla texter om hur Sverige skulle kunna få Hamas på bättre tankar om vi bara ökade biståndet – Bosse Ringholm skulle sannolikt inte ens erkänna en regering som aldrig representerats i ett VM-kval.

DEN DÄR JAN ELIASSON, däremot, han gör mig lite orolig. Han verkar vara en kille som får saker utträttade. Började med två tomma händer, skaffade akademisk utbildning, lärde sig språk, blev karriärdiplomat, reformerade FN:s kommission för mänskliga rättigheter – kort sagt inte en man jag vill se som redskap för allmänsocialistiska strävanden eller som rumsren front för Carin Jämtins förvirrade politik.

Hellre då Bosse Ringholm. Min mussla i världen. ☺

Tryffeln